

Expunere de motive

În Noul Cod Penal, s-a eliminat Art 165 din vechiul cod penal care prevedea infracțiunea de Subminare a Economiei Naționale. Acest lucru nu poate fi interpretat decât un act evident de antiromânism, o altă lege care a fost respinsă de Parlamentul României, chiar anul trecut.

În orice stat democratic, o asemenea acuzație, odată dovedită, este aspru și imediat pedepsită, iar după 1989, România a fost atacată și subminată economic în mod concertat și planificat, iar crima de acest fel aduce prejudicii atât României ca stat independent, cât și fiecărui român în parte prin îndepărtarea acestuia de la nivelul de trai pentru care trudește zilnic.

Lipsa legiferării acestei infracțiuni este o infracțiune în sine și nu are drept scop decât ascunderea celor vinovați de jecmânirea averii naționale, a distrugerii economiei și a agriculturii, de către entități străine cu concursul conaționalilor noștri puși în funcții publice.

De ce s-a dezincriminat subminarea economiei naționale? Pentru că, aceasta fiind acum la liber, tot mai mulți agenți dușmănoși își pot exercita activitatea antiromânească fără a risca nimic. De fapt, se eludează infracțiunea de trădare națională, și avem exemplul suprem la acest moment, furtul din buzunarele oamenilor, prin liberalizarea prețurilor la energie, în condițiile în care profiturile companiilor care vând (fiind intermediari) energie, sunt de miliarde de euro, pe spezele românilor care din ce în ce se simt mai împovărați. De fapt, se urmărește distrugerea din temelii a României, apoi dezmembrarea ei. Dacă luăm în considerare și solicitarea UE de a mai diminua din numărul proprietarilor din România, distrugerea economiei naționale, liberalizarea prețurilor la energie va duce exact la acest deziderat european, întrucât românii vor fi nevoiți să își înstrăineze bunurile pentru a putea să își achite utilitățile.

Toate acestea puteau fi evitate dacă se încheiau contracte corecte de privatizare, cu sancțiuni drastice pentru întreprinzători dacă nu își respectau obligațiile de dezvoltare a afacerilor, dacă minele ar fi lucrat în continuare și am fi renegociat cu UE acest lucru, astfel cum au făcut Ungaria și Polonia.

Economia României este subminată de 31 de ani și nimeni nu plătește. Mai mult, s-a scos și infracțiunea de subminare a economiei naționale din Codul penal. În curând anulăm și Constituția și putem să spunem că nu mai avem identitate.

În plus, art. 394 Lit. b menționează noțiunea de "subminare economică", dar niciun alt articol nu o dezvoltă. În acest context, o atare inițiativă legislativă este mai mult decât binevenită, întrucât completează lipsurile codului.

Dar, ce este infracțiunea de subminare a economiei naționale ?

Obiectul juridic special al infracțiunii de subminare a economiei naționale îl constituie relațiile sociale care se referă la ocrotirea economiei naționale și la buna desfășurare a activității regiilor autonome, a societăților comerciale cu capital de stat, a ministerelor economice, și a altor organizații care desfășoară o activitate economică susceptibilă a fi subminată prin săvârșirea infracțiunii și care funcționează potrivit legii.

Sub aspectul elementului material, infracțiunea de subminare a economiei naționale se poate comite printr-o acțiune sau inacțiune de folosire sau împiedicare a activității normale a unei unități la care se referă art. 176 C.pen. Acțiunea de folosire presupune o utilizare abuzivă, contrară intereselor economiei naționale, prin acumularea unor mari cantități de materii prime sau de produse finite pentru a exploata evoluția prețurilor de pe piața comercială, blocarea unor fonduri bănești și neplata creditelor și dobânzilor către stat, provocând blocaj financiar la nivelul unei ramuri economice sau a întregii economii naționale, importul unor materii prime sau produse din străinătate în valută, în condițiile în care acestea se găsesc în cantități suficiente și la prețuri acceptabile în țară. Acțiunea de împiedicare a activității normale este întâlnită în cazurile în care făptuitorul dezorganizează activitatea organizației, unității respective, întreprinzând măsuri care împiedică aprovizionarea ritmică cu materii prime sau livrarea produselor finite, adoptă măsuri de reorganizare a fluxurilor productive care blochează sau îngreunează desfășurarea activității ori duc la scăderea productivității muncii.

În mod excepțional, elementul material se poate prezenta și sub forma unei inacțiuni atunci când făptuitorul nu ia măsurile corespunzătoare pe care el era obligat să le dispună și să asigure executarea lor, în raport de funcția și responsabilitățile pe care le avea în cadrul organizației în cauză, cum ar fi neîncheierea unor contracte avantajoase, neorganizarea licitației care ar fi atras mari beneficii pentru economia națională, neluarea măsurilor corespunzătoare pentru întărirea pazei unității și prevenirea sustragerilor etc.

Cerința esențială constă în aceea că activitatea infracțională să fie de natură să submineze economia națională. Această cerință este realizată atunci când în urma

săvârșirii faptelor incriminate de lege se creează o asemenea stare de lucruri încât economia națională, la nivelul unei ramuri sau global, este periclitată. Starea de pericol este creată pentru economia națională și pe cale de consecință și pentru siguranța națională a României.

În cazul variantei agravate, legea cere să existe o pagubă importantă adusă economiei naționale.

Intenția este directă sau indirectă. Modalitatea concretă de vinovăție va fi stabilită în raport de atitudinea făptuitorului față de activitatea sa infracțională și de urmările produse de aceasta (dacă a urmărit producerea acestor consecințe ori numai a accepta producerea lor.)

În modalitatea sa tip – varianta simplă – infracțiunea se consumă atunci când în urma executării primului act, de folosire sau de împiedicare a activității normale a unității, s-a creat starea de pericol pentru siguranța națională a României. În varianta agravată, consumarea infracțiunii se realizează atunci când s-au produs pagube importante economiei naționale.

Cu toate că legea nu cere o calitate specială pentru subiectul activ nemijlocit al acestei infracțiuni, totuși, prin natura activității incriminate, acesta trebuie să fie (dar nu în mod absolut) angajat al uneia din unitățile la care se referă art. 176 C penal, prin atribuțiile sale de serviciu, prin poziția pe care o are în cadrul acelei unități, are posibilitatea de a se folosi ori de a împiedica activitatea normală a acestei unități. Participarea penală este posibilă în oricare din formele sale.

Subiectul pasiv este statul. Subminarea economiei naționale are și un subiect pasiv secundar, și anume organizația de stat sau publică, regie autonomă, societate comercială sau orice altă unitate care desfășoară o activitate economică și funcționează potrivit legii. Respectiva unitate trebuie să desfășoare o activitate productivă cu o contribuție importantă la mersul economiei naționale.

Actele de pregătire se pedepsesc. Se consideră tentative și producerea sau procurarea mijloacelor ori instrumentelor, precum și luarea de măsuri în vederea comiterii infracțiunii raportat la infracțiunea de trădare prin ajutarea inamicului.

TENTATIVA se pedepsește.

Subminarea economiei naționale a României în cifre și exemple

CONSTANTIN COJOCARU

În ultimii 27 de ani, România a fost jefuită de 3,3 ori mai mult decât ne-au jefuit 3 imperii în 530 de ani de istorie

Zilele trecute, am primit, la adresa mea de e-mail, un foarte interesant studiu semnat de domnul Profesor Eugen Stănescu, director la Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova.

Domnul Profesor Stănescu s-a încumetat să pună cap la cap informații adunate din documentele păstrate în muzeele de specialitate ale țării și să încerce să evalueze dimensiunile jafului la care a fost supus poporul român, în ultimele cinci secole, începând cu anul 1415, anul în care Muntenia a început să plătească tribut Imperiului Otoman.

Iată cifrele la care a ajuns domnul Profesor Stănescu. În perioada 1415-1877, deci, în 460 de ani, Imperiul Otoman a scos din Muntenia, Moldova și Transilvania echivalentul a 341 tone de aur. În perioada 1678-1918, deci, în 240 de ani, imperiul Habsburgic a scos din Oltenia, Banat, Transilvania și Bucovina, echivalentul a 876 tone de aur.

În perioada 1711-1877, deci, în 166 de ani, Imperiul Rus a scos din Principatele Române, echivalentul a 46 tone de aur. În total, cele trei imperii, în perioada 1415-1877, deci, în 460 de ani, au scos din teritoriile locuite de români o avuție echivalentă cu 1.263 tone de aur. Domnul Profesor Stănescu ne spune, însă, că jefuirea românilor s-a intensificat după obținerea independenței, în 1877, și după Marea Unire, din 1918, astfel că în perioada care a urmat, până în anul 1945, la cele 1.263 tone de aur s-au mai adăugat alte 12.564 tone de aur, reprezentând daune de război și profiturile scoase din țară de corporațiile străine care, în perioada interbelică, ajunseseră să controleze peste 80% din capitalul românesc.

Domnul Profesor Stănescu a făcut un efort extraordinar să convertească în aur diversele plăți făcute de români către imperiile cotorpitoare de-a lungul veacurilor, sub formă de bani, sau în natură etc., astfel că cifrele în aur le putem, acum, converti în banii actuali, în lei sau în euro, luând în considerare prețul actual al aurului. În Raportul Anual al Băncii Naționale a României, 2016, ultimul dat publicității, se precizează că rezervele de aur ale României la data de 31 decembrie 2016 erau de 104 tone, cu o valoare de 3,5 miliarde de euro. Prețul luat în considerare de BNR este de 35 euro pe gramul de aur, respectiv 35 milioane de euro pe tona de aur. Dacă aplicăm prețul de 35 milioane de euro pe tona de aur la cantitatea de 13.827 tone estimată de Domnul Profesor Stănescu, ajungem la concluzia că, între anii 1415

și 1945, poporul român a fost jefuit de o avuție egală cu 484 miliarde de euro, în banii de astăzi.

Conform datelor publicate în Anuarele Statistice ale României, valoarea imobilizărilor corporale, deci a capitalului fix al României, la sfârșitul anului 1989, era egală cu 480 miliarde euro, în banii de astăzi.

Asta înseamnă că, între anii 1945 și 1989, poporul român reușise să acumuleze un capital egal cu avuția de care fusese deposedat de străini în cele cinci secole anterioare.

Tot conform datelor publicate în Anuarele Statistice ale României, în perioada 1990-2016, PIB-ul realizat în România, exprimat în prețurile anului 2016, a fost egal cu suma de 3.200 miliarde de euro, din care 1.100 miliarde de euro au fost încasate de poporul român, sub formă de salarii, pensii, ajutoare sociale și de statul român, ca venituri bugetare rămase după plata salariilor bugetarilor, a pensiilor și a ajutoarelor sociale, restul, de 2.100 miliarde de euro au intrat, sub formă de profituri, în buzunarele și conturile celor care au devenit proprietari ai capitalului românesc, după anul 1989.

Din cele 2.100 miliarde de euro trebuie să scădem 200 de miliarde care reprezintă veniturile mixte realizate de cei 2 milioane de mici întreprinzători români care se chinuie să supraviețuiască în climatul total ostil impus de marile corporații autohtone și transnaționale.

Mai rămân 1.900 miliarde de euro care reprezintă profiturile încasate de marile corporații străine și autohtone, cele create prin megahoțiile numite privatizări și retrocedări. Conform datelor publicate de către Ministerul Finanțelor Publice referitoare la execuția bugetară, în ultimii 27 de ani, numai 20% din cele 1.900 miliarde de euro profituri au fost declarate și impozitate, ceea ce înseamnă că, în această perioadă, valoarea profiturilor nedeclarate și neimpozitate se ridică la peste 1.500 miliarde de euro.

Conform comunicatului nr 102/2015 al Institutului Național de Statistică al României, 88% din capitalul utilizat în România este controlat de corporațiile străine, restul, de 12%, fiind controlat de cele autohtone. Dacă aplicăm cele 88 de procente la cele 1.500 miliarde de euro profituri nedeclarate și neimpozitate, aflăm că partea care a revenit străinilor, corporațiilor transnaționale, este de 1.320 miliarde de euro. La acestea trebuie să adăugăm suma de 296 miliarde de euro, care reprezintă profiturile nete, după impozitare, încasate de aceleași corporații transnaționale, pentru profiturile declarate, și să scădem cele 6 miliarde de

euro, cât au investit aceste corporații în România, în perioada 1990-2016.

Ajungem, astfel, la cifra de 1.610 miliarde de euro, care reprezintă valoarea avuției scoase din România de Imperiul Transnațional, în ultimii 27 de ani. Aplicăm prețul de 35 milioane de euro pentru tona de aur și aflăm, astfel, că avuția pe care a scos-o din România Imperiul Transnațional, în ultimii 27 de ani este de 46.000 tone aur, pe care o putem compara cu cantitățile de aur scoase din România de către străini, până în anul 1945.

Deci, în ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 3,3 ori mai mare decât au scos toate imperiile, în 530 de ani, între anii 1415 și 1945. În ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 135 ori mai mare decât a scos Imperiul Otoman în 460 de ani. În ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 53 ori mai mare decât a scos Imperiul Habsburgic în 240 de ani. În ultimii 27 de ani, Imperiul Transnațional a scos din România o avuție de 1.000 ori mai mare decât a scos Imperiul Rus în cele 10 invazii făcute în teritoriile românești pe parcursul a 166 de ani.

În acest an, 2017, PIB-ul României va fi, foarte probabil, de circa 180 miliarde de euro, din care cel puțin jumătate, adică 90 miliarde de euro, vor intra în buzunarele și conturile corporațiilor transnaționale, vor fi scoase din țară. O sumă care echivalează cu 9.000 kilometri de autostradă, sau 2.600 tone de aur. Imperiul Transnațional a ajuns să scoată din România echivalentul a 2.600 tone de aur, într-un singur an, de 2 ori mai mult decât au scos din teritoriile românești Imperiul Otoman, Imperiul Habsburgic și Imperiul Rus, ÎMPREUNĂ, în 460 de ani. Acesta este rezultatul ÎNSTRĂINĂRII capitalului românesc. Acesta este rezultatul erorii strategice făcute de guvernanții României în vara anului 1990, când au respins Varianta Cojocaru și au adoptat Varianta Brucan, Legea 15/1990, prin care au depozitat poporul român de capitalul acumulat până în anul 1989, au trecut acest capital în proprietatea privată a statului, l-au falimentat, prin inflația declanșată de BNR, și l-au trecut, apoi, cvasigratuit, în proprietatea străinilor, a transnaționalilor, prin megahoțiile numite privatizări și retrocedări, luându-și și ei partea din pradă, cele 10-12 procente din capital, cu care s-au autoîmproprietărit.

Ajunși proprietari asupra capitalului, transnaționalii au capturat și statul român, prin corupție, pe care îl folosesc pentru crearea sistemului juridic și financiar, prin care își însușesc mai mult de jumătate din avuția pe care o crează poporul român, prin munca sa, prost plătită. Din păcate, poporul nu cunoaște nici dimensiunea jafului la care este supus nici complicatul mecanism prin care este jefuit. Adevărul

este bine ascuns de către presa coruptă și controlată de către proprietarii capitalului. Jaful poate fi oprit prin ROMÂNIZAREA și DEMOCRATIZAREA capitalului, obiective care pot fi atinse prin adoptarea Constituției Cetățenilor, adoptare care poate fi realizată printr-o amplă mișcare de eliberare națională.

Constantin COJOCARU
6 septembrie 2017.

ILIE ȘERBĂNESCU:

„Austriecii au luat România ca servitor”

Austria – țară înzestrată de Dumnezeu cu inegalabile frumuseți, administrată minunat de locuitorii ei și inteligent ghidonată de politicienii ei în meandrele Est-Vest – va începe să aibă probleme. Mulți vor spune “ce-l bate pe ăsta grija de Austria, când sunt atâtea alte probleme la ordinea zilei, în frunte cu cele amețitor de grave ale României?!” Păi, dacă Austria va începe să aibă probleme, acestea nu vor veni cumva de aiurea, nici măcar de la reamestecarea cărților în contextul conflictului din Ucraina, ci pe fond și înainte de toate în legătură cu România. Această conexiune este dramatică! Si de problemele Austriei mă doare-nu mă doare, dar de cele ale României mi se frânge inima!

Austria a înțeles bine oportunitatea oferită de ieșirea din comunism a țărilor Europei de Est. Putea găsi aici piețe și resurse de care nu dispunea. Rapid, a luat sub control o uriașă parte din economia țărilor respective. O parte disproporționat de mare, prin comparație cu dimensiunile Austriei și cu posibilitățile ei financiare. A utilizat pe termen scurt lichidități imense, dincolo de aceste posibilități obiective, semn că s-a oferit să joace rol de vehicul pentru singurul ban lichid abundent din zonă: cel rusesc! Târgul era reciproc avantajos: rușii puneau la bătaie banul, iar austriecii interfața, la adăpost de resentimentele, copios prezente în zonă, față de Rusia.

România a fost o țintă predilectă punând pe tavă toate atuurile: resurse și subdezvoltare. Austriecii au atacat tot ceea ce era important: petrolul și gazele, băncile, pădurile, asigurările, industria materialelor de construcție. În curând au devenit adevărați stăpâni în România. Nu s-au gândit vreun moment că ar putea alcătui un fel de parteneriat pe termen lung împreună cu România, având în vedere

complementaritatea economiilor respective. Au luat România ca servitor. N-au rezistat tentației de a lua România la secătuit pe toate părțile deodată.

Au contribuit din plin la transformarea României într-o colonie jalnică, fără șanse nu numai pentru ea, dar, vai!, chiar și pentru stăpânul de la Viena. În strânsoarea din două părți opozite – exploatarea secătuitoare a resurselor fără valorificarea lor și extracția de câștiguri bancare fără finanțarea economiei – România a început să crape! Deja România nu mai este sursă de profit pentru băncile austriece, care nu mai găsesc altă ieșire decât reducerea expunerii pe România. Si doar forțarea descoperirii unor noi resurse de petrol și gaze, și nu cumva vreo valorificare a acestora, mai întreține interesul austriecilor pentru România.

Exploatarea de tip colonial nu este un sistem economic funcțional. N-are “feed back”. Fiind o extracție în sens unic, rezervorul se golește! Si dezastrul coloniei se simte și în încheieturile stăpânului. Personal urez celor care au vândut austriecilor țara mai pe nimic – Petrom și BCR, perimetre în Marea Neagră și păduri, industrii și drepturi neconcurențiale de prețuri la gaze – să mai fie primiți la Viena și după ce servitorul român va fi căzut lat și nu va mai fi de niciun folos stăpânului.

Autor: Ilie Șerbănescu

CONSTANTIN COJOCARU

Din „învățăturile” unui mare asasin economic: Mugur Isărescu

La sfârșitul lunii noiembrie 2016, guvernatorul pe viață al Băncii Naționale a României, Mugur Isărescu, a avut mai multe „expuneri” mediatice. Se pare că a început antrenamentele pentru preluarea conducerii unui nou „guvern al meu”, format din „tehnocrați” specializați în slujirea intereselor mafiei financiare transnaționale.

Într-una din aceste „expuneri”, guvernatorul i-a tras de urechi pe bancherii din România care, în opinia sa, „nu știu să se poarte cu clienții lor” și i-a îndemnat să meargă la școală și să învețe bunele maniere de care au nevoie ca să-și anestezieze clientela pentru a putea fi jumulită fără să simtă prea mult durerea pierderii banilor. La o conferință organizată pe tema împlinirii a 10 ani de la aderarea României la Uniunea Europeană, la care erau prezenți și Klaus Iohannis, Președintele României, și Gunther Oettinger, Comisarul European pentru Buget și Resurse Umane, Mugur Isărescu le-a spus celor de față că: „*Vrem să creștem mai repede și e absolut normal*

să dorim asta, pentru că așa reducem decalajele. Dar ca să creștem mai repede trebuie să mărim potențialul nostru de creștere". Guvernatorul pe viață constată, însă, că „*avem dificultăți atât cu factorul capital, cât și cu forța de muncă*".

În perioada 1990-2000, prețurile au crescut de peste o mie de ori

Iată, deci, că eternul guvernator știe bine lecția despre creșterea economică și reducerea decalajelor. Într-adevăr, nu putem reduce decalajele care ne despart de țările avansate decât dacă reușim să realizăm o creștere economică accelerată și nu putem obține o astfel de creștere decât dacă mărim potențialul de creștere. Cu alte cuvinte, dacă mărim ambii factori ai acestui potențial, capitalul și forța de muncă. Avem capital puțin și prost și am pierdut și partea cea mai bună a forței de muncă, plecată din țară în căutarea unui trai decent.

Ceea ce uită domnul guvernator să ne spună este că „dificultățile” pe care le are, acum, România, atât cu capitalul, cât și cu forța de muncă, se datorează ingineriilor financiare pe care le-a pus în operă chiar el și care au determinat distrugerea atât a capitalului acumulat de români până în anul 1989, cât și a unei bune părți din forța de muncă a țării.

În perioada 1990-2000, Mugur Isărescu, împreună cu ceilalți membri ai consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, a pus în funcțiune tiparnița de bani a băncii și a aruncat în circulație o cantitate uriașă de bani de hârtie, care a declanșat și întreținut cea mai mare inflație din istoria țării. Inflație care, la rândul ei, a determinat distrugerea celei mai mari părți a capitalului acumulat de poporul român de-a-lungul istoriei, ca și a milioane de locuri de muncă. În perioada 1990-2000, masa monetară creată de Banca Națională a României a crescut de la 514 miliarde de lei la 185.060 miliarde de lei, adică de peste 360 de ori, în condițiile în care producția țării, PIB-ul, a scăzut cu aproape 20%, cea mai mare depresiune economică din istoria acestei țări. Într-o economie normală, sănătoasă, masa monetară crește sau scade proporțional cu producția.

Implacabil, această creștere uriașă a cantității de bani aruncată în circulație de către Banca Națională a României a determinat creșterea de peste o mie de ori a prețurilor în economia națională. „*Întotdeauna și oriunde, spune economistul american Milton Fridman, laureat al Premiului Nobel, inflația este un fenomen monetar. Ea nu poate fi cauzată decât de creșterea mai rapidă a cantității de bani decât a producției*".

Salariile și pensiile creșteau cu 225%, iar prețurile cu 250%

În aceeași perioadă, 1990-2000, în Cehia, unde masa monetară a crescut foarte puțin, prețurile au crescut de numai 3,5 ori, creștere absolut normală, cerută de trecerea de la economia comunistă la economia bazată pe proprietatea privată asupra capitalului.

În timp ce Mugur Isărescu și echipa lui de la Banca Națională a României creșteau prețurile cu 250% pe an, Petre Roman și echipa lui de la Guvernul României și cu complicitatea liderilor de sindicat, „emanați de revoluție”, indexau „subunitar” salariile și pensiile, astfel încât puterea de cumpărare a acestora scădea cu fiecare an de inflație. Prețurile creșteau cu 250% pe an iar salariile și pensiile cu 225%, astfel că puterea de cumpărare a salariilor și pensiilor se reducea cu 10% pe an. Așa s-a ajuns ca, în anul 2000, puterea de cumpărare a salariilor și pensiilor să nu mai reprezinte decât 60% din aceea existentă în anul 1989. În aceeași perioadă, 1990-2000, numărul salariaților s-a redus de la 8,1 la 4,6 milioane.

Reducerea salariului mediu, exprimat în prețurile de astăzi, de la 414 euro, în anul 1990, la 241 euro, în anul 2000, combinată cu reducerea numărului mediu de salariați, de la 8,1 milioane, în 1990, la 4,6 milioane, în anul 2000, a avut ca efect reducerea drastică a fondului de salarii, de la 39,7 miliarde de euro, în anul 1990, la 13,4 miliarde de euro, în anul 2000.

În condițiile în care numărul pensinarilor a crescut, de la 3,3 milioane, în anul 1990, la 6,2 milioane, în anul 2000, iar pensia medie a scăzut, de la 140 euro pe lună, în anul 1990, la 82 euro pe lună, în anul 2000, fondul de pensii a crescut puțin, de la 5,6 miliarde de euro, în anul 1990, la 6,0 miliarde de euro, în anul 2000. Împreună, valoarea fondului de salarii și a fondului de pensii s-a redus, de la 45,3 miliarde de euro, în anul 1990, la 19,4 miliarde de euro, în anul 2000, deci la mai puțin de jumătate.

Aceasta a însemnat, însă, reducerea brutală a cererii, atât a cererii de bunuri de consum, cât și a cererii de bunuri de investiții. Mii de întreprinderi, trecute, prin Legea 15/1990, din proprietatea publică a poporului român, în proprietatea privată a statului, s-au trezit că nu au cui vinde produsele lor, au intrat în „blocaj financiar”, în incapacitate de plată, în faliment, gata pentru a fi „privatizare”, adică vândute pe nimic politicienilor și transnaționalilor.

Răul produs de Banca Națională a României, în complicitate cu guvernele României conduse, în acea perioadă, de Petre Roman, Theodor Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciorbea, Radu Vasile și..... Mugur Isărescu, nu s-a oprit aici.

Pentru un prejudiciu de 60 milioane de euro, Dan Voiculescu a fost condamnat la 10 ani de închisoare. La câți ani de închisoare ar trebui condamnați cei care au produs prejudiciul de 700 miliarde de euro?

În condițiile creșterii an de an a prețurilor, guvernării României, mai sus menționați, au indexat subunitar salariile, reducându-le puterea de cumpărare. Dar, după o mică reevaluare a capitalului fix, făcută în anul 1991, au uitat, apoi, complet, de necesitatea indexării valorii capitalului fix, a amortizării, astfel încât fondul de amortizare nu a mai permis reînnoirea capitalului. Toate întreprinderile trecute în proprietatea statului s-au, trezit nu numai că nu mai au cui vinde, dar că nu mai au nici bani cu care să înlocuiască utilajele și echipamentele uzate. Exprimată în prețurile de astăzi, valoarea imobilizărilor corporale, a capitalului fix, din România, era de 480 miliarde de euro, în anul 1989, iar în anul 2000 ajunsese la 160 miliarde de euro. Diferența de 320 miliarde de euro reprezintă o parte a prejudiciului creat poporului român de membrii consiliului de administrație al Băncii Naționale a României și de membrii guvernelor mai sus menționate. Dacă luăm în considerare datele publicate de BNR în Raportul său anual privind așazisele investiții străine directe pe anul 2016, din care rezultă că imobilizările corporale și necorporale reprezintă 45,5% din valoarea investițiilor, a capitalului, ajungem la concluzia că valoarea prejudiciului creat poporului român, prin inflația declanșată de Banca Națională a României, în deceniul 1990-2000, se ridică la peste 700 de miliarde de euro, în banii de astăzi.

Aceste fapte se încadrează perfect la infracțiunea de subminare a economiei naționale prevăzută de Codul Penal al României, în vigoare la data săvârșirii faptelor. Pentru un prejudiciu de 60 milioane de euro, Dan Voiculescu a fost condamnat la 10 ani de închisoare. La câți ani de închisoare ar trebui condamnați cei care au produs prejudiciul de 700 miliarde de euro?

1.500 miliarde de euro scoși din țară până acum. Plus 90 de miliarde anul acesta

Partea cea mai rea a consecințelor ingineriilor financiare, puse în operă de banca centrală și guvernele României postdecembriste, nu o reprezintă distrugerile de capital și de locuri de muncă, oricât de mari sunt acestea, după cum am văzut, ci crearea unei economii bolnave, o economie oligarhică, în care 90% din capitalul național a ajuns în proprietatea privată a câtorva mii de oligarhi, în cea mai mare parte străini, în timp ce marea majoritate a cetățenilor țării este lipsită de capital, fiind obligată să-și vândă forța de muncă la prețul stabilit de oligarhi. Această

economie bolnavă produce puțină valoare adăugată, și aceea însușită, în cea mai mare parte, de oligarhi și transferată în străinătate. Conform calculelor mele, realizate pe baza datelor publicate în Anuarele Statistice ale României, în perioada 1990-2016, oligarhii au scos din țară peste 1.500 miliarde de euro, adică peste 50% din PIB-ul creat de români în această perioadă. Anul acesta, 2017, vor mai scoate alte 90 miliarde de euro, din PIB-ul de 180 miliarde de euro, cât urmează să producem, până la sfârșitul anului.

Pentru a construi cei 8.000 de kilometri de autostradă de care am avea nevoie și ca să dispunem de un sistem de autostrăzi de aceeași densitate și calitate ca al Germaniei, ne-ar ajunge suma de 80 miliarde de euro, adică mai puțin decât suma de bani de care suntem deposedați, ÎN FIECARE AN, de către cei care au devenit proprietarii capitalului românesc, prin ingineriile financiare puse în operă de banca centrală și de guvernele postdecembriste. Țara rămâne cu salarii și pensii de mizerie, din care nu se pot face economii, nu se pot face investiții, nu se poate crea capital, nu se pot crea locuri de muncă.

Mugur Isărescu știe bine că el și ai lui au adus țara în situația de a nu mai putea să-și asigure o creștere economică accelerată și sănătoasă, sustenabilă, să-și reducă decalajele care o despart de țările dezvoltate ale Europei și ale lumii. În schimb ne dă lecții despre „creștere” și „decalaje”, fiind convins că el și ai lui vor ține statul român în captivitate pe termen nelimitat și că nu vor fi niciodată trași la răspundere pentru răul pe care ni l-au făcut.

Constantin COJOCARU
1 noiembrie 2017.

Inițiator,

Senator Diana Iovanovici Șoșoacă